

Små og store sammen...

Det store barn i Marengsen ser sig selv i perspektiv, fordi han/hun kan sammenligne sig selv med de mindre. Den store kan let se, hvad han/hun kan, som de små ikke kan, og se hvilke privilegier og muligheder, som han/hun har, fordi han/hun får lov til ting, som de små ikke får lov til. Det at være stor i Marengsen medfører en selvindsigt og en selvtillid, som man ikke får ved kun at være sammen med jævnaldrende.

Med denne selvforståelse følger en lyst til at hjælpe de mindre børn og indgå i fællesskab med de voksne om at passe på de små. "Må jeg få lov til at give ham tøj på?" spørger den 5-årige ivrigt da stuens nye dreng skal hjælpes – og det kan være en dreng såvel som en pige, som glad tilbyder sin hjælp. Ved at deltage og bidrage til omsorgen for de små får den store en funktion i fællesskabet og en samhørighed med både den voksne og den lille. Den store oplever, at der er brug for ham/hende, og at hjælpen er en reel hjælp. Gennem det at hjælpe den lille, udvikles det store barns indsigt i andres behov. Og ved at være sammen med den lille bliver det store barn bedre til at tilsidesætte egne behov.

I Marengsen har det store barn altså rigtig gode betingelser for at modnes og udvikle identitet, empati, selvindsigt, selvværd, selvstændighed, ansvarlighed, tolerance, hjælpsomhed, fællesskabsfølelse og samarbejdsevner. Det store barn bliver mindre egocentrisk og laver ikke så meget ballade, fordi han/hun har en funktion i gruppen. Det er en modning, som man får forærende i kraft af gruppestrukturen. Når man er tre år, er man i en overgang fra at være lille til at blive stor. For nogle tre-årige, er det lidt af en krise at opleve, at man ikke mere har de samme privilegier, som man havde, da man var lille. Den voksne stiller flere krav, og der er et lille nyt medlem af stuen, der sidder på den voksnes skød. Nu skal man pludselig selv tage flyverdragten på, og man skal gå i stedet for at sidde i klapvognen! Det kan være hårdt. I denne (måske svære) overgang har den 3-4-årige nogle forbilleder at spejle sig i. De store på stuen viser vejen frem. De klarer mange ting selv og giver gerne fif til, hvordan man fx tager en strømpe på. Samtidig introducerer de store den 3-4-årige til den mere avancerede leg. Når de voksne har travlt med at passe de små, er det mere spændende at lege! De store faciliterer med andre ord en frigørelsesproces hos mellembarnet. Det er en læring, som den voksne har sværere ved at videregive.

De mellemste børn efterligner de store og lærer derved nye færdigheder. Når de store ivrigt tilbyder at hjælpe med at made den mindste, så vil det mellemste barn en dag også gerne prøve det. Med hjælp fra de ældre børn erkender mellembarnet gevinsten ved at være stor og værdien i at være en, der hjælper de små.

Det lille barn i Marengsen nyder godt af al den omsorg, som han/hun udsættes for. Det er naturligvis de voksne, der primært tager sig af den lille og skifter og putter og trøster. Men hvis eksempelvis det lille barn taber sutten, vil der helt sikkert være en stor eller halvstor, som straks giver den lille sutten igen. Et lille barn i en vuggestue/dagpleje vil sjældnere opleve at få den slags hjælp fra de andre børn, fordi de naturligvis er for små til at hjælpe.

Det lille barn stimuleres af at være sammen med børn i flere aldre og opleve de større børn lege, have konflikter, spise, synge og i det hele taget leve det glade institutionsliv, som den lille er ved at blive introduceret til. De større børn bliver uden at ane det forbilleder og kulturbærere. Hvis man eksempelvis er en lille vildbasse på 2 år, som er lidt for voldsom ved sine jævnaldrende, kan det være meget gavnligt at få noget modspil fra nogle lidt ældre børn, som kan tåle den lilles knubs, og som kan lære den lille, hvordan man leger den voldsomme leg uden at skade andre. Ligeledes oplever mange forældre at det lille barns sprogudvikling folder sig ud og tager fart når barnet starter i Marengsen og derved har muligheden for at lære af de større børn.